

сцена

Константинопол. Двореца на Ефросина.

Близа Пулхерия.

Пулхерия - Писмо от василевса.

Ефросина - Дай го. Бърви долу и кажи да не пускат никого при мен! Дори и сам василевсът да дойде - изпъдете го! Ако не иска да се маха - волската жила.

Пулхерия покорно излиза. Ефросина чете. "Княз Йоанис крои опасни неща. Нищо не може да откъсне мисълта му от родината. Преди няколко дни е получил някакво писмо от България и го е изгорил. Ако пленникът избяга, Асен ще се съюзи с кръстоносците и ние сме загубени.

Разчитам много на теб... Но никой не може да те спаси. Пулхерия се връща.

Пулхерия - Един непознат се качва горе без да пита никого.

Пресветла кира Ефросина, той повали двамата пазачи...

Не съм виновна...

Ефросина - През живота си не съм виждала по-голяма дързост!

Ще ме запомни той...

Близа Калоян. Ефросина се хвърля на шията му.

Княже... Ти?... Не се надявах, че ще дойдеш...

Ефросина заплаква.

Калоян - Защо плачеш?

Ефросина - От радост, че дойде отново... Но какво ти се е случило?

Калоян - Нищо... Мъка ми е... На колко си години Ефросина?

Ефросина - На двадесет и осем. Защо питаш?

Калоян - А аз днес навършвам осемнадесет.

Ефросина - Бъди ми жив и здрав, Йоанис!